

[Hanne Andersen]

Husmarks bemærkninger spørge: Hvorfor skal vi vente til 1993? Vi har faktisk brug for sikkerhedsdirektiverne nu.

Vi vil naturligvis i udvalget stille spørgsmål og efterlyse standarder på alle de områder, som jeg talte om i mit første indlæg. Vi vil også gerne hurtigt have en meget klar beskrivelse af, hvordan ministeren vil udforme de direktiver, og hvor hurtigt de vil blive sat i værk. Jeg kan ikke se nogen grund til at vente. Man mangler faktisk den tryghed og sikkerhed for personalet, og når man mangler den for personalet, ja, så mangler patienter den også i høj grad.

Hr. Kørpe Christensen beskrev faktisk tydeligt, hvad det handlede om, da han sagde: Vi har en canadisk embedsmand, og han ved helt bestemt, hvordan det der skal styres. Det er jo ret beskrivende, for der er nogle få, der ved en masse om dette højteknologiske udstyr, og nogle steder i landet på de højteknologiske sygehuse har man lavet sikkerhedsforanstaltninger for, at alt udstyr fungerer.

Men det, det handler om, er jo ikke de højteknologiske sygehuse. Dem er jeg helt tryk ved. De har sikkert også halvårlige eller helårige eftersyn, eller hvilken type eftersyn der er nødvendig i forhold til apparaturet. Jeg er bekymret alle de andre steder, og når de, der arbejder der, også er bekymrede, er der grund til at tage det alvorligt. Når de også savner det, så er det ikke en fiks idé, vi har fået. Vi har faktisk efterlyst det længe. Derfor synes vi ikke, at det er overflødigt – vi ønsker jo heller ikke at spille Folketingets tid – men det er på høje tid, og vi synes ikke, at man skal vente til 1993.

Vi vil selvfølgelig gå aktivt ind i udvalgsarbejdet og stille opklarende spørgsmål, og vi er stadig væk overbevist om, at der i høj grad er brug for den sikkerhed, først og fremmest for patienterne – vi har set fejl begået på grund af slidt eller fejljusteret udstyr – og personalet har også brug for den sikkerhed og tryghed.

Sundhedsministeren (Ester Larsen):

Jeg tror nu nok, vi stadig væk snakker lidt forbi hinanden, og at der er nogle misforståelser. Der er jo ingen grund til at diskutere den manglende lykke ved en frivillig indberetningsordning, al den stund vi er enige om, at vi skal have en obligatorisk indberetningsordning omkring alvorlige uheld.

Jeg synes heller ikke, der er så meget idé i, at vi diskuterer procedurer for, hvordan vi nu sikrer os vedligeholdelsesvejledningen, når vi i det fællesskab, vi er medlemmer af, arbejder på at få indført obligatoriske vejledninger, sådan at det meget klart for alle brugere fremgår, hvornår et redskab skal undersøges, hvem der har kompetence til at gøre det, og hvornår det skal ske.

Jeg synes, det er vigtigt, at vi arbejder hen imod at få nogle præcise sikkerhedsregler på området. Det er rigtigt, at det fremgår af den lov, vi i fællesskab har vedtaget, at vi skal have fastlagt et godkendelsessystem, og jeg kan sige, at vi arbejder meget med det. Vi er ved at lægge sidste hånd på regelsættet, der skal danne grundlag for reglerne omkring implantat fra 1. januar, og det arbejde sker selvfølgelig i samarbejde med industrien. Derfor har vi også et analysearbejde i gang, hvori industrien er aktivt medvirkende, for at undersøge, hvad det er for nogle godkendelsesmyndigheder, vi har behov for, og hvordan de skal placeres. Jeg kan sige, at der fra industrien er en interesse i, at man kan få godkendt dér, hvor det er hurtigst, og at man ikke skal forpligte sig til at bruge et nationalt godkendelsessystem, hvis man med fordel kan få det godkendt andetsteds.

Vi er altså ved at analysere hele problematikken omkring de godkendelsesinstanser, som er nødvendige. Vi er også ved at opbygge godkendelsessystemet ved at inddele området i 4 klasser, alt efter hvilken risiko udstyret repræsenterer. Vi er dybt inde i arbejdet, og det er vigtigt, at vi får sammensat et regelsæt, som kan sikre det, vi er enige om at ville sikre, nemlig et højt beskyttelsesniveau både for patienter og sundhedspersonale, men også for private brugere, som benytter udstyret. Det skal selvfølgelig gælde alt udstyr, der benyttes, uanset om det benyttes i privat eller offentlig regi.

(Kort bemærkning).

Martin Glerup (S):

Der er ingen tvivl om, at vi er enige i substansen om den betryggelse, der skal være på dette område, for det er jo et bogstaveligt talt livsvigtigt område.

Det, som jeg gerne vil spørge ministeren om, er, hvornår regelsættet forventes at foreligge. Jeg vil endvidere gerne spørge om, hvordan godkendelsesordningen bliver udformet her i